

5. Бюджетна політика у контексті соціально-економічного розвитку / За ред. М.Я. Азарова. — К.: НДФІ, 2004. — 640 с.

Михайлина Зоряна Богданівна, магістр 1 курсу,
Стефанків Оксана Михайлівна, к.е.н., доцент
доцент кафедри обліку та фінансів,

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ФІНАНСОВОЇ САНАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Банкрутство підприємств в Україні є поширеним явищем сьогодення. Нестабільність економічного і політичного середовища в країні, недосконалість правового та податкового законодавства призвели до збільшення кількості неплатоспроможних підприємств, які прямують до банкрутства, що призводить у більшості випадків до ліквідації таких підприємств.

Проблеми банкрутства підприємств є особливо актуальними в умовах фінансової нестабільності. На ведення бізнесу суб'єктів господарювання впливає ефективна система банкрутства та ліквідації підприємств. За оцінками Всесвітнього банку, Україна за легкістю ведення бізнесу займає 80-е місце, в порівнянні з попереднім роком наша країна покращила свої позиції лише на одну позицію, а за ефективністю процедури ліквідації підприємств – 141-е місце із 185 країн світу. Згідно з «Doing Business 2013» місце країни в рейтингу за якістю ліквідації підприємств визначається трьома параметрами: коефіцієнтом відшкодування вимог кредиторів, тривалістю процедури банкрутства і вартістю процедури ліквідації. В Україні спостерігається низький показник відшкодування вимог кредиторів, висока витратність коштів від загальної вартості бізнесу і надто тривалий процес відновлення платоспроможності боржника та/або визнання його банкрутом [1].

У світовій практиці існує дві концепції регулювання банкрутства з боку держави, а саме: прокредиторська (британська) – захищає права кредиторів щодо стягнення своїх боргів, і продебіторська (американська) – захищає боржника, що дає йому шанс на фінансове оздоровлення для продовження нормального функціонування й повернення боргу. Розглянемо процедуру банкрутства у розвинених країнах. Згідно чинних законів у США, якщо провадження було розпочато як ліквідація, то воно в будь-який момент (за клопотання боржника або іншої зацікавленої особи) може бути трансформовано в реорганізаційну процедуру. Необхідно зазначити, що система банкрутства сформульована так, щоб максимізувати вартість активів дебітора для задоволення вимог кредиторів. Перевага надається реорганізації ініційованої боржником або зацікавленою особою.

Для того, щоб боржник вирішив свої фінансові труднощі самостійно, не вдаючись до формальних процедур, йому дозволяється продовжувати ведення комерційної діяльності. Законодавство США розглядає банкрутство як неминуче зло підприємництва. Ціллю його є не ліквідація, а реабілітація підприємства. Метою даного регулювання є захист інтересів усіх кредиторів суб'єкта господарювання шляхом вилучення у підприємця функцій контролю та управління.

У Франції суд призначає спеціальну особу, за клопотаннями якої можна ввести мораторій на індивідуальні дії кредиторів відносно майна боржника, незважаючи на те, що офіційна процедура ще не відкрита. Кредитори не мають можливості суттєво впливати на розроблення плану реструктуризації, оскільки його затверджує суд без згоди, якщо він направлений на максимізацію їх виплат або на збереження робочих

місце. Раціональним у Франції є процес здавання підприємства в оренду з правом викупу на термін не більше двох років.

Згідно з німецьким законодавством протягом 21 дня боржник повинен відновити свою платоспроможність. У випадку, якщо протягом даного періоду підприємство не стане платоспроможним, то зобов'язане подати заяву до суду про банкрутство, а в іншому випадку почнеться кримінальне переслідування. У випадку визнання боржника банкрутом призначений судом експерт вивчає природу неплатоспроможності, наявність заборгованості та достатність засобів для погашення судових витрат. За відсутності таких коштів справу відкривали, а боржник самостійно врегулював стосунки з кредиторами без участі суду.

Німецька система регулювання банкрутства максимально захищає права кредиторів, незважаючи на те, що має певні слабкі місця з погляду розвитку економіки країн.

Світова криза негативно позначилася на соціально-економічному розвитку всіх країн, спричинивши зростання кількості неплатоспроможних підприємств. Механізм фінансового оздоровлення та ліквідації підприємств, що опинилися на межі банкрутства, суттєво відрізняється в економічно розвинених країнах і має свої особливості. У зв'язку з цим, в Україні можна застосувати зарубіжний досвід і впровадити деякі елементи і з процедури банкрутства, що вже існують у розвинених країнах з ринковою економікою.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Рейтинг економік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://russian.doingbusiness.org/rankings>.*
2. *Статистичний щорічник України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. – Назва з екрану.*
3. *Insolvencies in Europe 2011/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.creditreform.de/Deutsch/Creditreform/Presse/Archiv/Insolvenzen_Europa/2011-12/Insolvencies_in_Europe_2011-12.pdf.*

Ляхович Ірина Миколаївна, магістр 1 курсу
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцент
доцент кафедри обліку та фінансів

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ МАРКЕТИНГОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ СТРАХОВИКА

Страховання за своїми економічними показниками, соціальною значущістю та інституційним забезпеченням є найвагомішим сектором небанківських фінансових послуг в Україні.

Динамічний розвиток багатьох сфер життя, економічний і соціальний розвиток призводить до збільшення кількості та різноманітності природи ризиків. Це вказує на важливість зусиль по виявленню та створенню потреб клієнтів в області страхування, а також є основою маркетингових компаній, орієнтованих на страхування. У діяльності страхових компаній значний вплив на успіх покладається на якість відносин між співробітниками і клієнтами та враховуються вимоги до безпеки клієнта.

Сучасні маркетингові технології розширюють частку ринку страховика, сприятливо впливають на забезпечення стійкості страхового бізнесу, на результати діяльності національних страхових компаній, і на стан ринку як такого. Не можна не